

RĂSĂRITUL NOSTRU

Crezul fiecărui român să fie:
CREDINȚĂ ȘI MUNCĂ
PENTRU

ȚARĂ ȘI REGE

Dir.: V. D.-LEORDA
Redacția și Administrația:
Calea 13 Septembrie, 8
București 6

Unicul organ Surdo-pedagogic din țară

Declarațiile d. prof. Giurescu Ministrul Propagandei

D. prof. Giurescu, ministrul presei și propagandei naționale, a făcut următoarele declarații, la recepția dată în onoarea sa de către Sindicatul Ziariștilor:

Prețuiesc presa și pe cei ce o slujesc, fiindcă văd în ea un mijloc însemnat de a forma judecata mulțimii, de a o îndruma și a o ridica.

Pentru aceasta se impune, însă,

de grup, clan sau clasă, ci exclusiv în slujba marilor interese naționale, a țării și a Regelui.

Să fie pătrunsă deci, de îndreptătarul suprem, pe care Legea Legilor îl fixează fiecăruia și tuturor dintre noi: acela de a socoti Patria „drept cel mai de seamă temei în viață” și de a contribui „la înălțarea ei morală și propășirea ei economică”.

Insist asupra acestui lucru, fiindcă uneori s'a uitat acest scop superior, după cum s'a uitat și punctul de vedere etic.

Mă preocupă și pe mine pregătirea și organizarea slujitorilor presei. Va trebui să se asigure cât de curând, — și am în studiu un proiect în acest sens, — o pregătire de ordin superior și o perfecționare profesională.

Cât despre asigurarea bătrânelor celor ce au zăbovit în redacții și în tipografiile deasupra spalturilor, ani dearândul, ca să dea mulțimii ceea ce a devenit astăzi tot atât de necesar ca și pâinea zilnică, adică ziarul sau gazeta, aceasta e o obligație pe care, la rândul ei, mulțimea trebuie s'o îndeplinească și de aceea se va face. (Aplauze).

Voi utiliza pentru acțiunea de propagandă națională o serie dintre slujitorii presei și voi veghea ca în rândurile dv. să nu fie nici nedreptățiți, dar nici privilegiați.

Cu aceste gânduri sunt alături de dv., vă întind o mână leală și vă doresc tuturor deplină reușită. (Aplauze puternice).

D-1 Prof. CONST. GIURESCU
Ministrul Propagandei Naționale

ca presa să fie pe deplin pătrunsă de menirea ei: să știe că ea nu poate sta nici o clipă măcar, în slujba vreunui interes personal,

Un bust Voevodului Mihai Viteazu la Dadilov

Din inițiativa ziarului „Răsăritul nostru” va avea loc Sâmbătă seara 18 Maiu 1940 în sala Fundației „Dalles” o conferință despre „Bătălia dela Călugăreni” ținută de d. general Alex. Anastasiu, sub patronajul d-lui general și la suite Rasoviceanu.

Din fondurile ce se vor realiza se va turna în bronz bustul Voevodului Mihai Viteazu; lucrarea este terminată și va fi expusă în sala Fundației Dalles, în ziua când se va ține conferința.

Neutralitatea Țării noastre trebuie întărită și apărată.

O Țară își poate păstra neutralitatea cu o armată puternică și cu granițe fortificate.

Subscrieți deci Bonuri pentru Inzestrarea Armatei.

Prin aceasta vă asigurați Fri ntările Țării Voastre, avutul vostru și viitorul urmașilor voștri.

Sculptorul Temistocle Vidali

Duminică 17 Martie 1940, ora 3 p. m. s'a stins din viață fulgerător, ca o scăpărare de lumină pe întinderea nemărginită și de nepătruns a vieții omenești, sculptorul Themistocle Lazăr Vidali.

Absolvent a 3 academii de Belle Arte: București, Roma și Muenchen, din pleiada marilor artiști Băncilă, Hipolit Strâmbu, Carol Strok, Oscar Spathe, Petre Negulescu, Moscu și alții cu cari au fost colegi. Reîntors în țară — 1901 — este numit profesor la școala secundară de fete din Plocești.

Muncitor prin fire și creștere, plin de focul sacru al creațiunii, își întemeiază aici atelierul și căminul, două idealuri, de luptă și viață, căreia se dedică cu tot elanul, cu tot sufletul.

A dat la iveală, pe lângă atâtea opere de artă, figura impozantă a lui Badea Cârțan, cu care era prieten încă dela Roma; „Vise plăcute” în marmura de carara cu care obține medalia de aur la Expoziția jubiliară din 1906, la Parcul Carol I. Această operă de o adâncă frumusețe plastică și execuție artistică se găsește și azi în marele său atelier, lăsat moștenire fiului său, printre atâtea sute de statui, busturi și diferite studii.

Moare în vârstă de 67 de ani. Ca fost elev al acestui artist în anii 1921—1924, simt cea mai mare admirație și venerație pentru noblețea sufletului său plin de modestie și rezervă.

Imi aduc aminte totdeauna cu evlavie de anii uceniciei mele în atelierul maestrului Vidali în care locuiam și mă gândesc — la reminiscența vremurilor de atunci — ce ași fi azi, dacă bună-tatea și înțelegerea lui asupra oamenilor și lucrurilor nu m'ar fi primit în atelierul său și inițiat în arta statuară, cu o favoare mișcătoare cu cât în toate părțile, afară de sculptorul Mătaoanu, alt dispărut, am avut eșecuri fiind primit cu neîncredere și respins grosolan de a mă cultiva, pe motiv că nu se puteau înțelege cu mine, ba că n'aveau ce să-mi dea să lucrez. Însă adevărul era: frica de a nu le fura secretele în plasmuirea frumosului de care eram însetat încă de mic și pentru care, zadarnic, băteam la ușa academiilor de Arte Frumoase din țară.

Pe semne infirmitatea auzului meu era de vină și ea nu putea decât să inspire neîncredere și antipatie în sufletele celor mici pe care eu le credeam destul de mari și înțelegătoare. Ce amărăciune în viața asta trecătoare unde toți, am trebui să avem datoria să ne dăm toată silința de a adânci orice înțelegere.

De aceia amintirea sculptorului Vidali și a faptelor sale îmi vor rămâne ca o icoană vie ca și în inima acelor pe care el a știut să-i apropie.

Slăvită fie-i amintirea.

V. Dimitriu-Leorda

Marile înfăptuiri dela Căile Ferate Române

Evenimentele internaționale petrecute în tot cursul anului 1939 au influențat adânc economia multor țări din lume, chiar a celor cari au rămas deoparte de conflictul armat izbucnit între unele din țările europene. La noi, evenimentele din anul trecut au influențat nu numai economia particulară, dar rezultatele defavorabile născute din această situație s'au resfrânt în bună parte și asupra unor instituții de stat, instituții cari sunt strâns legate de viața economică în general.

Dintre instituțiile noastre de stat, cea care s'a resimțit mai mult de pe urma dezorganizării momentane a vieții economice în interior — ca o consecință firească a stărilor din afară — este regia căilor noastre ferate. În primul rând s'au resimțit — și aceasta numai în ultimele luni ale anului trecut — la două din posturile cele mai importante din bugetul acestei regii: traficul de călători și mărfuri.

Intr'adevăr, veniturile din traficul de călători — trafic îngreunat în mai tot cursul anului de transporturi militare pentru manevre — au fost cu 304 milioane mai mici ca în 1938; iar veniturile din traficul de marfă, cari până în Septembrie 1939 se cifrau la sume superioare celor din anul precedent, din Octombrie au început să scadă, astfel că pentru întreg anul 1938 cifra veniturilor acestui important capitol bugetar a fost cu 306 milioane lei mai mică ca în 1938.

Veniturile au fost însă larg compensate prin creșterea încasărilor la celelalte posturi — din taxe pentru despăgubiri, din sporul tarifar, diverse — și mai cu seamă din recuperarea taxelor creditate Ministerului de Finanțe, care s'au ridicat la 1 miliard 453 milioane, astfel că totalul veniturilor pentru întreg anul 1939 înregistrează un plus de 1 miliard 339 milioane lei față de anul 1938.

După cum vedem, cheltuielile ordinare au crescut și ele destul de simțitor în 1939, fiind cu 955 milioane mai mari ca în 1938; pe când cheltuielile extraordinare — investiții, lucrări speciale — sunt în descreștere cu 691 milioane lei, astfel că totalul cheltuielilor pe anul 1939 arată numai un plus de 263 milioane lei față de 1938.

Balanța între venituri și cheltuieli ordinare s'a soldat în 1939 cu un excedent de 1 miliard 593.682.00 lei (1 miliard 209.078.00 lei în 1938). Însă în cursul anului 1939 s'au făcut investiții noi și lucrări speciale, cuprinse în bugetul extraordinar de cheltuieli, în sumă totală de 1 miliard 932.138.000 lei (2 miliarde 624.109.000 lei în 1938); astfel că în realitate balanța arată un deficit de 338.756.000 lei față de un deficit de 1 miliard 115.031.000 lei în 1938.

Self-costul în anii 1938 și 1939 a fost următorul: pe 1 călător-km. 1,07 (1,22 în 1938), pe 1 tonă-km. 1,07 (1,01), pe 1 tern-km. de călători 102,35 (97,91), pe un tren-km. marfă 189,09 (181,40).

Traficul de călători a fost foarte intens în 1939. Au fost transportați un număr de 51.170.000 călători (48.732.000 în 1938). Numărul călătorilor într'un tren a fost de 96 în 1939 față de 80 în 1938.

Traficul de marfă a fost în ușoară creștere. Au fost transportate mărfuri în cantitate de 27.783.000 tone față de 27.600.000 tone în 1938, din care traficul local figurează cu 13.833.000 tone (14.653.000 în 1938), traficul de import 513.000 tone (685.000), traficul de export 6.211.000 tone (6.539.000), traficul în transit 13.000 tone (39.000), transporturi în contul ministerelor 2.464.000 tone (508.000) și traficul de regie 4.740.000 tone (față de 5.176.000 tone în 1938).

De relevat dezvoltarea luată de traficul cu autobuzele și auto-camioanele căilor noastre ferate. În 1939 numărul călătorilor transportați prin asemenea mijloace s'a ridicat la 4.063.000, față de 3.723.000 călători în 1938. S'au

D-1 Ing. I. MACOVEI
Director General C. F. R.

transportat cu autobuzele C. F. R. mărfuri în cantitate de 33.650 tone, față de 21.143 tone în 1938. Lungimea liniilor în exploatare a fost de 7.581 km. în 1939, față de 5.626 km. în 1938. Numărul autobuzelor a crescut dela 262 la 308, iar numărul auto-camionelor dela 31 la 132.

Orbi și surzi mobilizați?

Elveția a mobilizat un contingent important de rezerviști din armata teritorială.

Oamenii aceștia au avut, încă dela începutul războiului, șase săptămâni de antrenament și se află, printre dâșii, unii cari au atins vârsta de șizeci și cinci de ani.

Ceeace, însă, poate să pară mai extraordinar e că s'a prevăzut mobilizarea surzilor și orbilor. Orbii vor fi întrebuințați la prinderea sunețului, în eventualitatea unor atacuri aeriene, ținându-se seamă de finețea speciă a auzului lor, care le va permite să audă de departe sgomotul motoarelor.

De asemenea, sunt puse și femei pe lista mobilizării, în scopul de a servi la ambulante, ca soferi sau infirmieri și în servicii auxiliare.

Semnele pantomimice în diplomație...

Un bătrân înțelept chinez, care a cutreerat nu numai toate provinciile Chinei, dar și multe țări străine a făcut o propunere ciudată: el sfătuiește pe oameni de diverse naționalități să renunțe de a se mai înțelege între dâșii prin grai... La ce bun să-și mai bată capul ca să învețe limba altora, când pot mult mai ușor să-și comunice ceeace vor într'un limbaj mimat. Cu alte cuvinte să recurgă la semne ca surdo-muți.

Înțeleptul chinez susține că orice idee cât de abstractă poate fi exprimată în acest mod și are mai mulți sorți de a nu fi interpretată greșit.

Oricum, ar fi ciudat ca diplomații, de pildă, să recurgă la acest mod de a comunica între ei, dar poate că în modul acesta s'ar înțelege mai ușor.

Conferința d. dr. Tețu despre boalele de nas-gât și urechi din punct de vedere medico-social

Conferențiarul în introducere a ratat importanța medicinei sociale din punct de vedere al sănătății publice și al biologiei nasei, a cărei bună stare red'amă luarea de măsuri de ordin social, economic, legislativ și biopolitic. Medicina socială nu poate și nu trebuie individualizată prea mult. Ea trebuie să lucreze și progreseze mână în mână cu medicina curativă, amândouă având, ca scop, îmbunătățirea stării sanitare a populații actuale și viitoare.

Din disciplinele medico-chirurgicale, oto-rino-laryngologia joacă rol însemnat în lupta împotriva boalelor, deoarece o serie de infecțiuni ale aparatului auditiv și ale nasului, prin frecvența lor în vârsta copilăriei și prin leziunile ce produc devin adevărate pericole sociale. Supurația urechii mijlocii la copii, de multe ori ia forme toxice și prin complicațiile ce produce în tubul gastro-intestinal provoacă debilități generale, cari compromit dezvoltarea viitoare sau chiar viața. Trecerea infecției la meninge sau creier aproape totdeauna omorâ micile vârstare. Afară de aceasta supurația se poate prelungi, roade timpanul, distruge lanțul oscioarelor auzului, ceea ce însemnează abolirea funcției auditive.

Dacă scăderea sau dispariția capacității auditive survine în prima copilărie, vârsta sugacilor, micii copilași n'au apucat să-și însușească un vocabular și rămân și muți. Surdi-mutitatea, constituie o problemă capitală de medicină socială și pedagogică. Ea face ca circa 14.000 de persoane, la noi în țară să stea fără să muncească, fără să producă și să împovăreze o serie de familii nenorocite și bugetul asistenței sociale.

Combaterea surdimutității se impune în mod categoric, ca și educația și întrebuințarea surdo-muților. Cea mai potrivită măsură de profilaxie a surdo-mutismului o constituie depistarea și îngrijirea proceselor supurative ale urechii începând cu cea mai fragedă vârstă până la adolescență. Puericultura și igiena

infantilă nu se poate face fără concursul laryngologului.

Pentru surdo-muți se vor crea institute speciale îndestulătoare, unde cei interesați să învețe vorbirea cu gura, noțiunile elementare de curs primar și o meserie, ca să-și poată câștiga pâinea cea de toate zilele.

Din patologia nasului și a cavității bucale vegetațiile adenoide și amygdalele îmbolnăvite formează grupul mare, care preocupă pe laryngologi, pediatri și pedagogii deopotrivă. Vegetațiile adenoide și amygdalele bolnave împiedecă dezvoltarea fizică a copiilor, îi obosește și din cauza inferiorității fizice nu pot învăța, nu se pot concentra, cauzând multe neplăceri părinților și profesorilor. Numeroase complicațiuni patologice recunosc drept punct de plecare infecția adeno-amygdaliană. Laryngita, tracheobronșita, pleureziile, supurațiile pulmonare, turburări ale tubului digestiv, multe din boalele rinchiului, infecțiunile reumatice și ale inimii, crize de spanuofilie, incontinența urinară, durerile de cap, paloarea — de multe ori — sunt datorite vegetațiilor adenoide și amygdalelor îmbolnăvite.

Lupta antiadenoidiană trebuie organizată și dusă cu perseverență, mai ales în lumea satelor, unde se simte mare nevoie de îngrijirea surferinzilor de nas, gât și urechi. Serviciile de specialitate, unde există vor fi transformate în unități de luptă antiadenoidiană și inzestrate cu tot ce trebuie pentru buna lor funcționare.

Pentru populația rurală echipele de specialiști, după un plan bine alcătuit pot da, cele mai bune roade.

Igiena oto-rino-laryngologică are marele avantaj că se poate executa în bune condițiuni, în toate împrejurările și totdeauna cu rezultate bune. Ea este cea mai pretioasă armă a puericulturii, a medicinei școlare și de mare folos pentru salvagardarea celui mai scump bun al colectivității: sănătatea publică.

NADIA

de SMARA

Trăind în sânul familiei lui, Nadia, fu supusă la niște reguli, despre cari pe cari le reclama protocolul politetă societății înalte.

Se sting de-o patimă, de-o suferință și nimeni nu-i crede. Glasul lor, în inimile celor ce nu sunt cu dâșii, n'are nici un răsunset. După moarte însă, din spiritul sau arta lor toți împărtășinduse, trăesc și ei între oameni: Au atunci toate meritele.

Sărmanii!

Nadia era o artistă tânără, dar cunoscută în lumea muzicală. Fiica a căpitanului Sterlicovski, care pierise în războiul dela Sevastopol, plecaser de miltică, de pe tărmlurile Volgei și se stabilise în Varșovia la un unchiu al său nobil și muzicant vestit. Acolo copila sta — ceasuri întregi — cu bărbia lipită de vioară și cu arcușul în mână studiind mereu. Ajunseser a descifra repede, cu precizie și dulceață orice bucată de muzică ce-i pica în mână. Operile

maestrilor renumiți, așezate vrafuri în camera sa, erau răsfoite în fiecare zi. Din copilărie avea o dorință nemărginită de-a ajunge să pună pe coardă ceeace un Haydn, un Mozart, un Paganini pusese pe hârtie. Singura ei mulțumire era vioara. Cu notințele mătușei sale o și numeau „Mica artistă”.

Această copilă însă, în afară de muzică, părea stângace, rece, de-o nepăsare aparentă, care te făcea a îngheța lângă dânsa. Cât era de frumoasă. atât părea de nesuferită, pentru cei ce o înconjurau.

Să vede că, trăind numai și numai pentru artă, ea rămăsese străină de orice patimă sufletească.

Polonia este țara care trăește și se laudă cu trecutul. Sigismunzii și Vladislavii, zugrăviți pe toate templele, sunt slăviți foarte mult de popor căci, aceste icoane, amintesc polonezilor epoca lor de splendoare.

Nobleța are aici o valoare puternică și oricine o avea norocul să descindă din vreo viță aleasă, păstrează o etichetă atât de înaltă, în cât, un democrat, într'o asemenea atmosferă, trăește ca strâns de gât.

Sterlicovschi, unchiul artistei, atât prin stare cât și prin pozițiunea și talentul său, virtuos de forță, era

Lupta dela Podul Inalt (Racova)

NADIA

(Urmare din pag. 2)

Se ridica atunci o dimineată care nu semăna cu dimineata roșie a înfrângerii Polonilor. Acum era o dimineată oarbă, cu neguri groase lăuate pe lumina ei. In chiote de îndemănare și de îndreptare, venea învălmășeala de călăreți a beglerbegului prin glia cleioasă, tăiată de mărăcini și de lanțurile buruienilor

in strâmtoarea peirii — Thermopy- lele neamului nostru. — încât ar- cași nu puteau greși. Ele veneau din toate părțile mănate de un vâr- tej de ură. Fuga era cu neputință: gloatele nebune se impingeau tot înainte, și cei din urmă, grăbiți să răsufle în larg, nu știau ce oprește pe cei dintâi.

urmă. Ei erau străini și fuga nu le descoperea căminurile. Tărani știau însă ce-i aștepta pe dânșii și pe toți ai lor, din neam în neam, dacă se vor clinti dintre copacii aceștia ai codrului, dacă o spărtură se va face în zidul lor de piepturi goale.

Topoarele, securile, ciomegile, ghioagele bătură turbat asupra hai- tei lupilor; coasele începură să taie holda cruntă a picioarelor cailor tur- cești. Cu cât ținea mai mult fră- mântarea, cu atâta amestecul se făcea mai strașnic în desișul zăpă- cit al dușmanilor. Ei nu mai știau nici pe cine mai au în față, nici pentru ce se luptă. Sultanul nu era în mijlocul lor ca să strângă pe toți în jurul lui și să-i îndrepte, pe când dincolo Domnul călăuzea toate miș- cările. Ziua nu se limpezise încă pe deplin, când toată puterea vrăjma- șă, pedestrime, călări, salahori, tu- nuri lăsă lunca sângeroasă și fugi, cete-cete, în toate părțile.

Si în ziua aceia de Marți, a de- săvârșitei biruințe — cea mai mare din viața lui Ștefan cel Mare și a- supra celui mai puternic dușman — și Miercuri, și Joi, pâlcuri de vână- tori se ținură în urma dușmanilor. Mlaștinile-i înghiteau, pădurile îi prindeau în brațele lor negre, dându-i în puterea Românilor, ghița răurilor se sfârșea prăbușindu-i în adâncimi. Secerișul de iarnă al tru- purilor urma ziua și noaptea.

Din partea lui, Ștefan rămase în locul unde invinsese. El puse să i seaducă înainte prinșii, foarte mulți la număr, cari scăpaseră de moarte în luptă numai ca să se găsească pe urmă una mai puțin cinstită și mult mai dureroasă. Mulți erau fii de oa- meni vestiți și bogați, așa încât boe- rii lui Ștefan vorbeau de răscumpă- rarea lor. Dar Domnul nu voi să audă de târguială pentru a da dru- mul aceloră cari-i călcase țara în picioare și întinseră o mână îndrăz- neață către cununa sa.

„Dacă aveți bani și puterea, ce ați căutat aici la mine“, strigă el ne- norocitorilor, cari fură înfiți în țepile ce impodobiră sălbatec mlaștina cruntă. Singur fiul lui Isac-beg, din marele neam al lui Evrenos-beg, ce se luptase cu Mircea, domnul mun- tean, fu cruțat de această cumplită moarte.

Și făcu apoi postul de pâne și apă care se juruise lui Dumnezeu în cli- pele cele grele ale așteptării.

N. IORGA

(din „Istoria lui Ștefan cel Mare“)

Ștefan cel Mare — bronz — ce se va pune la fântâna lui Ștefan cel Mare dela Borzești-Bacău, opera Sculptorului V. Dimitriu-Leorda

uscate. Cei ce apucară a răzbate se suiră pe scândurile podului, grăbiți spre moartea ce pândea în ceață. Tunarii țintiră după zgomot, din amândouă laturile drumului mare, și podul se prăbuși în răcnete de spaimă și durere pe care le înăbuși îndată chiotul ce cutremură pădu- rea. Ca o ploaie deasă și iute, ropo- tiră îndată săgețile: erau așa de mulți dușmani, așa de învălmășați

Groaza dădu aripi acestora. Un iureș puternic și poate pădurea ble- stemată își va pierde farmecul uci- gaș! Strivind trupuri cari făcuseră a doua oară un „pod înalt“ deasupra râpei în care curgeau acum va- iuri roșii deasupra tinei, Spahii în haine bogate, pe cai arăpești, se ur- cară asupra izvorului săgeților. Se- cuii fură călcați în picioare și se im- prăștiară lăsând multe trupuri în

ea avea o noțiune atât de slabă în cât, în scurtă vreme, începu să se plictisească. Voia o țară cu legi e- gale și unde ea să-și poată arăta ta- lentul său.

Rangul, modul de primire, de ie- șire, de vorbire cu țancul, o obosea. O fire visătoare și crescută în sânul naturii să fie pusă sub un regim atât de strașnic, era ceva cu care nu se putea nici de cum obicinui. Saloanele o înăbușeau. Tavanele po- leite, portretele strămoșilor, molici- mea sofalelor, o plictiseau în așa chip, în cât, era fericită când putea să se adăpostească, un moment, la umbra unui copac sub cerul liber.

O chemă Nadia și numele său, în limba polonă, înseamnă dragoste, cu toate acestea ea — până acum — rămăsese rece și nepăsătoare cu loți aceia ce-și băteau capul toți prietenii lui Milinschi, sărind prin casă și crezând că e vorba despre jocul cu acelasi nume.

Doctorul — îngălbenind ca ceara — se ridică de pe scaun, ochii i se turburară, dinții începură a-i ciun- țări în gură și, cu un glas ce pare că eșea din sicriu, zise: „Da, ea este acum pe patul de moarte, eu am omorât-o, faceți ce voțiți cu mine“. N'apucă să rostescă bine aceste cu- vinte și ușa deschizându-se, servito- rul îi întinse o scrisoare.

— Deschideți și veți vedea că n'am mințit, că adevărat este aceea ce v'am spus.

Unul dintre prieteni, rupând pli- cul, citi:

Nadia în agonie, te strigă... vino.

Vladimir

Toți cei de față înmărmuriră, as- cultând groaznică destăinuire; cu toți nu știau ce să creadă despre a- ceastă coincidență neașteptată...

Pe drumul alb și troenit de ză- padă mergea un dric fără flori, fără de panglici polette, iar în urma lui nimeni nu plângea!... După obiceiul creștinesc, cioclii opriră mecanice în fața bisericii, unde intra o nuntă. Gardiștii goneau mortul sărăcăcios, fără paradă, spre a face loc nunței, cea cu muzică și cu masalale. In a- ceastă învălmășeală, o caretă luxoa- să eși din rândul nuntașilor și se luă iute după dricul ce se depărta încet, la pas... Sosindu-l, giamul trăsuri se deschise, un țipăt se auzi, iar un om căzu zdrobit între dric și tră- sură...

Milinschi părăsise mireasa în fața altarului și, în nestire, alergase după nenorocita artistă, căreia o dragoste sinceră și desinteresată îi curmase zilele...

Prof. pensionar Costache Rădulescu dela Craiava

Sunt oameni a căror personalitate de mare valoare rămâne neobservată. Unul dintre acești oameni este profesorul pensionar Costache Ră- dulescu dela Craiava.

Cunoaștem activitatea de mare profesor și caracterul său cinstit, drept și modest a lui Costache Ră- dulescu și de aceea căutam să-l reamintim în paginile ziarului nostru, acum când duce viața izolată de pensionar.

Pe vremea politicilor de partid, învățării erau oamenii zilei, astăzi timpul este al celor merițoși, mun- citori și cinstiti, care trebuiesc evi- dențiați.

Prof. pens. Costache Rădulescu și-a desfășurat activitatea mai mult la Craiava. Director al școlii nor- male de băieți din orașul Banilor, mai mulți ani, după război, n'a fost puțin să refacă această școală, în- cepând dela nimic să facă totul. Una este munca omului ce începe să-și acă gospodăria, înzestrând-o cu to- tul dela ținură și alta este a ace-

luia, care intră în gospodăria de-a gata.

La școala normală din Craiava, imediat după război, prof. Costache Rădulescu, n'a găsit nimic și a făcut numai în câțiva ani, gospodăria completă, înzestrând-o cu tot ce-i trebuie unui internat modern, cu 500 elevi, pentru ca după dânsul, urmașii la direcție să găsească totul.

Este meritul lui Costache Rădu- lescu și numai al lui pentru acest lucru. Apoi, Costache Rădulescu a fost un profesor ideal. Cine dintre elevii lui a părăsit băncile școlii fără să știe științele naturale? Me- toda sa era cea mai intuitivă, totul se învăța în legătură cu natura și realitatea.

Costache Rădulescu are azi răs- pândiți în toată țara, câteva mii de învățători foști elevi ai lui, care sunt o mândrie a învățământului primar.

Un fapt important, care trebuie remarcat la prof. Costache Rădu- lescu este acela că atunci când a fost și director al șc. normale, făcea

educație celor 500 elevi în spiritul străjeriei de azi.

Munca în legătură cu învățătura, ordinea, disciplina ce urmărește azi

D-1 Prof. COSTACHE RĂDULESCU

străjeria, erau la șc. normală din Craiava lucruri distincte pentru ori- cine vizita școala.

Fapta aceasta, dusesse vestea de- spre Costache Rădulescu că esta „om rău“, când punea pe elevi să taie lemne, să facă de planton, să meargă pe stradă în ordine și să facă diferite alte servicii în școală, și făcuse ca unii dintre profesori să profite, luându-l drept asupritor, ca ei să se erizeze în oameni buni și îngăduitori, numai spre a-și face nume să-și câștige simpatia și să dea prin aceasta lovitura la politicienii de sus.

Astăzi, metoda de atunci a prof. Costache Rădulescu este recunoscută și înfăptuită prin străjerie.

Prof. pensionar Costache Rădule- scu a avut nenorociri mari în fami- lie, a avut de luptat cu greutăți ma- teriale și în afară de familie, dar acestea nu l-au reținut să-și facă deplin datoria.

Eșit la pensie, astăzi este ne- schimbabil: modest, cinstit și drept, își petrece tot timpul mai mult în-

(Continuare în pag. 4)

Suveranul pontif a intervenit pentru pace

Suveranul pontif a vestejit, în deosebi, violarea dreptului și tratatelor și dorința de cucerire, recomandând tuturor credincioșilor, pentru salvarea omenirii, să dea ascultare învățămintelor Mântuitorului.

Iată principalele pasagii din această predică care a fost ascultată de mai bine de 50.000 de credincioși care au asistat în basilica Sfântului Petru:

BUNA ÎNTELEGERE DINTRE POPOARE, A FOST SDROBITĂ

„Buna înțelegere dintre popoare a fost din nefericire zdrobită, tratatele solemn încheiate au fost adesea schimbate sau violate unilateral și fără vre-un acord prealabil. Tot ceiace spiritul inventiv, studiul sau experiența au produs, toate energiile, bună starea și bogățiile nu servesc acum decât la ducerea războiului sau la sporirea înarmărilor.

Tot ce ar putea să fie folosit pentru prosperitatea și progresul popoarelor stă azi în slujba masesacrelor și a ruinării națiunilor. Curentul schimbărilor pacifice, paralizate din cauza primejdiilor de tot felul, este oprit și aceasta atrage mizeria diferitelor straturi ale populației.

Nu rar asistăm acum chiar la violarea dreptului ce guvernează relațiile dintre popoarele civilizate: orașele nefortificate și satele de agricultori sunt terorizate, incendiate și pustiite de bombardamente, cetățenii fără apărare, chiar bătrânii neputincioși, copiii nevinovați, sunt lipsiți de căminurile lor, dacă nu sunt chiar omorâți,

și să facă apoi ca atunci când bunele raporturi dintre popoare vor fi fost stabilite nu prin forță, ci după regulile Justiției și carității, armele să fie lăsate jos și mâinile să se strângă înșfârșit, în mijlocul unei sincere înțelegeri și amicitie.

Noi, care împărtășim durerea și nefericirea copiilor noștri, rugăm pe Mântuitorul nostru, în această zi solemnă, să dea Regilor, Principilor și Popoarelor creștine, pace, bună înțelegere și unire.

Papa Pius al XII-lea a ieșit apoi în pridvorul central al bazei Sf. Petru, fiind primit cu aclamații nesfârșite de imensa mulțime strânsă pe piața Sf. Petru.

Suveranul Pontif a adresat apoi credincioșilor binecuvântarea Sa, mulțimea înclinându-se să primească înalta favoare.

Papa face apoi semnul Sfintei Cruci, după care doi cardinali, anunță pe rând, unul în limba latină, iar altul în limba italiană, iertarea păcatelor tuturor credincioșilor cari din întreaga lume au ascultat prin radio binecuvântarea urbi et orbi.

Din nou mulțimea aclamă călduros pe înaltul Pontif, care se retrage după ce face pentru ultima oară semnul Sfintei Cruci, iar clopotele bazei Sf. Petru anunță tuturor terminarea ceremoniei.

Prof. pensionar Costache Rădulescu dela Craiova

(Urmare din pag. 3)

tre cărți și în mica seră ce a isbutit să și-o facă lângă casa sa modestă din strada Sineasca-Craiova.

Cine merge și bate la poarta sa la orice oră din zi, vede ieșind dintr-o seră un om încăruntat, îmbrăcat modest, cu zâmbetul pe buze, primitor, întinzându-i oricui mână, mână curată a celui mai cinstit om, care și-a sacrificat totul pentru cultura și progresul generațiilor de învățători, luminători ai satelor.

Sub ministeriatul lui Armand Călinescu se luase dispoziția să i se acorde grația de merit, și nu era rău, nu pentru că o binemerită, dar pentru satisfacția foștilor lui elevi, care-i cunoaște munca uriașă, ca să le servească de îndemn.

V. Dimitriu-Leorda

INFORMAȚIUNI

Pentru înzestrarea armatei surdo-mușilor, membri ai societății de surdo-muși din România au subscris leafa lor pe o lună.

Societatea surdo-mușilor a subscris lei 5.000.

Societatea surdo-mușilor din România face cunoscut și pe această cale, că n'a autorizat pe nimeni să facă vreo colecție la mila publicului prin localuri publice sau case particulare.

Unii dintre surdo-muși cu legitimația de membri, se dedau la tot felul de cerșit prin vânzări de cărți poștale cu alfabetul surdo-mușilor, apeluri, liste etc... invocând numele societății surdo-mușilor.

Publicul e rugat să-i dea pe mâna poliției.

Noul comitet al clubului sportiv de pe lângă societatea surdo-mușilor din România se compune astfel: Președinte activ Petrescu D. Ion; vice-președinți: Săvescu Ernest și Aliman Aristide; secretar Filotti Gh.; casier Gheorghiu Nicolae; consilieri: Bruno Minschi, Ștefănescu Const., Eisenstein H., Lupu B., Fotea Mircea; cenșori: Greu Tudor, Ballif Sebastian și Buiaș Ion. Delegat la F.R.F.A. sculptor V. Dimitriu-Leorda,

președintele societății de surdo-muși. Antrenor I. Kohn. Interpret Gheorghiu Constantin, căpitan Fotea Mircea.

În ziua de 9 Martie a. c., în cadrul programului străjeresc dela liceul „Spiru Haret” între orele 10—11 jum. a vorbit d. G. Constantinovici, profesor dela școala de surdo-muși din București despre „Cum se instruesc surdo-mușii”. D-sa a arătat și pe câțiva elevi din clasa d-sale de felul cum își însușesc cunoștințele.

Vom reveni mai pe larg în n-urător.

Citiți și răspândiți

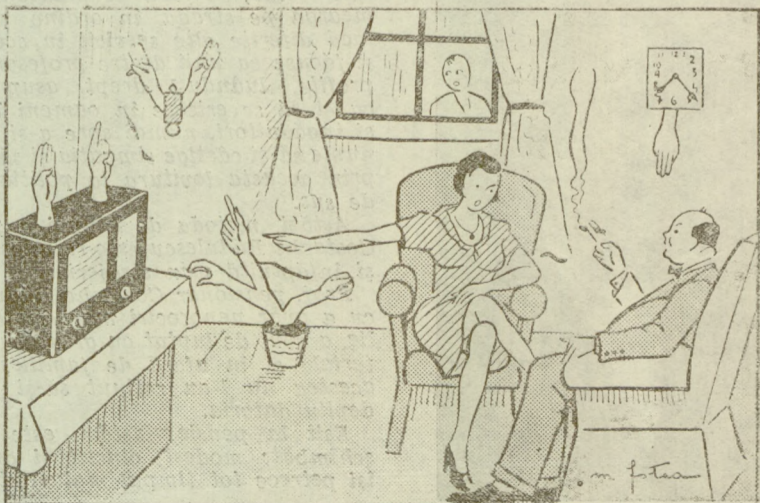
Ziarul

„Răsăritul Nostru”

Abonamentul
200 lei pe an

Pentru Instituții
1000 lei pe an

De Sprijin
500 lei pe an

Ultima invenție: Radio pentru surdo-muși